Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.-Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουνίου 1900** **Ἔτος 22ον.—Ἀριθ. 23**

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 190.)

. . . Ὁ Ἄρτουελ κατέστρωσεν ἀφεύκτως κάποιον σχέδιον, διότι μετὰ δύο ὥρας παρουσιάζετο, μετημφιεσμένος πάλιν εἰς καλόγηρον, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἁγίου Ρήμου, καὶ ἐζήτει δωμάτιον.

Ἐχρειάσθη ὅλος ὁ σεβασμός, ὁ ὀφειλόμενος εἰς τὸ σχῆμά του, διὰ νὰ μὴ τὸν περιγελάσῃ ὁ ξενοδόχος κατὰ πρόσωπον.

Πῶς εἷς ἁπλοῦς καλόγερος εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ζητῇ στέγην, ἐν ᾧ τόσοι καὶ τόσοι βαρῶνοι καὶ ἱππόται θὰ διήρχοντο τὴν νύκτα εἰς τὸ ὕπαιθρον ;

— Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, Λίδεσιμώτατε! τῷ εἶπεν· ἀλλὰ διὰ νὰ σας δώσω ὅ,τι ζητεῖτε, θὰ ἐχρειάζετο νέον θαῦμα παρόμοιον μὲ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἄρτων : ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν δωματίων.

— Μοῦ ἐπετρέπετε τοὐλάχιστον νὰ ζεσταθῶ μιὰ στιγμὴ κοντὰ 'στὴ σούβλα ;

Ἡ παράκλησις δὲν ἦτο τόσον ὑπερβολική, καὶ ὁ ξενοδόχος ηὐδόκησε νὰ τὴν εἰσακούσῃ.

Ὁ καλόγηρος ἐπροχώρησε τότε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Οὐγονέτου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφωτίζετο ζωηρῶς ὑπὸ τῆς ἀνθρακιᾶς, καὶ ψαύσας τὸν ὦμόν του, ἐπρόφερε τὸνομά του χαμηλοφώνως.

Ἀνεσκίρτησεν ὁ δυστυχὴς καὶ ἔγινε λευκότερος ἀπὸ τὴν ποδιάν του, μόλις ἀνεγνώρισε τὸν διώκτην του. Ἡ σούβλα τότε ἠσθάνθη ἀντίκτυπον, πολὺ ἐπικίνδυνον διὰ τὸ ψητόν...

Ὁ Ἄρτουελ, μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, τῷ ἐσύστησε σιωπήν.

— Μὴν κινηθῇς, μὴ βγάλῃς λέξι, τῷ εἶπεν ἔπειτα, ἁπλόνων τὰς χεῖρας ἄνωθεν τῆς ἀνθρακιᾶς, μ' ἔκφρασιν εὐδαιμονίας· ἔχω κάτι νὰ σου 'πῶ. . . πήγαινε ἔξω καὶ περίμενέ με.

— Μά...

— Ἄκουσε τί σου λέγω, γιατί ἀλλοιώτικα...

— Καλά, πηγαίνω, ἐψέλλισεν ὁ Οὐγονέτος τρέμων.

Ὁ ψευδοκαλόγηρος, εὐλογήσας τὸν ξενοδόχον, ἔσπευσε μετ' ὀλίγον νὰ ταμώσῃ τὸ παιδίον.

— Τί κάμνεις ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησε τραχέως.

— Εἶμαι παραμάγειρος, εἰς τὰς διαταγάς σας...

— Εὐχαριστῶ. Ὥστε κάθεσαι μέσα, καὶ θὰ σου εἶνε εὔκολο νὰ μ' ἐμβάσῃς.

— Σᾶς !

— Ναί· ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορά, 'στὴ Λίλλη...

Ὁ δυστυχὴς παραμάγειρος ἀνεστέναξεν, ἀκούσας τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπενθύμιζε τὰς συμφοράς του.

— Μά... τί θέλετε νὰ κάμετε ; ἠρώτησε δειλῶς.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Ὁ Γκύ, ὁ παληός σου ἐχθρός, εἶνε ἐδῶ ;

— Ναί, μὲ τὴ μητέρα του καὶ μὲ τὴ γιαγιά του, τὴ Δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης.

— Ἤρε λοιπὸν ὅλη του τὴν οἰκογένεια ;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Καλά· αὐτὴ ἡ θύρα, ἐδῶ ἀπὸ πίσω, εἶνε τοῦ ξενοδοχείου ;

— Μάλιστα· εἶνε ἡ θύρα τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἅμα σβύσουν τὰ φῶτα καὶ κοιμηθοῦν ὅλοι, θὰ μοῦ τὴν ἀνοίξῃς.

— Μά...

— Τί ; ἔχομε ἀντιρρήσεις ;

— Ὄχι, Ἐξοχώτατε... ὄχι !

Ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ φόβου, ὁ Οὐγονέτος ἤκουσε πειθήνιος ὅλας τὰς παραγγελίας τοῦ τρομεροῦ Ἄρτουελ, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τας ἐκτελέσῃ πιστῶς.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ ἠλλοιωμένον του πρόσωπον ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Γωλτιέρου, ὁ ὁποῖος συνωμίλει μὲ τὸν κύριόν του, παρὰ τὴν ἑστίαν τῆς αἰθούσης.

— Μήπως σοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστον ; τὸν ἠ-

« Νὰ ὑπογράψῃς ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα. » (Σελ. 195, στήλ. γ'.)

ρώτησε μετ' εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Οὐγονέτος, χωρὶς λέξιν, προσήλωσε μόνον ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ἐντρόμους ὀφθαλμούς του.

— Καλέ, ἄφησέ τον! Θὰ εἶδε, φαίνεται, τὸ διάβολο! εἶπεν ὁ Γκὺ γελῶν.

— Ἂν ὄχι τὸ διάβολο τὸν ἴδιο, τουλάχιστον τὸν ἐξάδελφό του, ἐψιθύρισεν ὁ παραμάγειρος καθ' ἑαυτόν, καί μου φαίνεται πῶς θά σας σκαρώσῃ πάλι δουλιὲς μὲ φοῦντες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ἡ κόμησσα Ἰωάννα διεσκέλιζε τεταραγμένη τὸ δωμάτιόν της, παρατηροῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κλεψύδραν, ἡ ὁποία τῇ ἐχρησίμευεν ὡς χρονόμετρον.

Ἦτο ἀργά· εἶχον σβύσῃ τὰ φῶτα· ὅλοι ἐκοιμῶντο.

Ὁ Ἄρτουελ εἶχεν ἀρά γε ἐπιτύχῃ;... Διατί ἐβράδυνε τόσον; ... Μήπως συνέβη κανὲν ἀπευκταῖον; Μήπως ἐναυάγησε τὸ σχέδιον;

Ἡ ἄμμος τῆς κλεψύδρας τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἔρρεε μὲ ἀνυπόφορον, μὲ ἀπελπιστικὴν βραδύτητα. Καί την ἐκύτταζεν ὀργίλη, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ συντρίψῃ τὸ ὄργανον, ὡς νά της ἔπταιεν αὐτό...

Ἐπιτέλους ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐλαφρῶς, καὶ ὁ Ἄρτουελ εἰςῆλθε.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἀγωνιῶσα.

— Αἱ διαταγαί σας ἐξετελέσθησαν, Δέσποινα· οἱ ἀχμάλωτοι εἶνε ἐδῶ.

— Ἔκαμαν ἀντίστασιν;

— Διόλου· τὸ παιδὶ συνελήφθη ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο· ὅσον διὰ τὴν μητέρα, ἤρκεσε τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ της, διὰ νά την κάμῃ νά μας ἀκολουθήσῃ ἑκουσίως.

— Νά την φέρῃς ἐδῶ καὶ νά μας ἀφίσῃς μόνας.

Ὁ Φλαμανδὸς ὑπεκλίθη, εἰςήγαγε τὴν Μαργαρίταν, καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι.

Ἂν καὶ εἶχον κάποιαν ὁμοιότητα εἰς τὸ σύνολον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν ἀδελφαί, ὅμως δὲν ὡμοίαζαν πολύ.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἔντονά χαρακτηριστικὰ ἀλλ' ἄνευ χάριτος, καὶ τὸ ἀρρενωπόν της ὕφος ἐστερεῖτο λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἐξωτερικὸν ἀληθῶς ἡγεμονικόν, πρόσωπον εὐγενὲς καὶ γλυκύ, πλαισιούμενον ὑπὸ κόμης μελανῆς, — χρῶμα σπάνιον εἰς τὴν ξανθὴν Φλάνδραν — καὶ ἐξ αὐτῆς εἶχεν ἐπονομασθῇ Μαργαρίτα ἡ Μελαγχροινή.

Οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε τὰ παθήματα δὲν εἶχον ἀλλοιώσῃ τὴν καλλονήν της, καὶ τοῦτο διέθετε τώρα τὴν ζηλότυπον κόμησσαν ἀκόμη περισσότερον ἐναντίον τῆς ὡραίας ἀδελφῆς της.

— Ἠθέλησες λοιπὸν νὰ πολεμήσῃς ἐναντίον μου, δυστυχισμένη τρελλή! εἶπε μὲ οἰκτον πλήρη περιφρονήσεως.

— Πραγματικῶς ἦτο τρέλλα, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ἡ μήτηρ τοῦ Γκύ, διότι τὰ ὅπλα μας δὲν ἦσαν ἴσα, ἀφ' οὗ σὺ δὲν ὀπισθοχωρῇς οὔτε πρὸ τῆς παρανομίας, οὔτε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος.

— Πρόσεχε! Εἰξεύρεις ὅτι εἰμπορῶ νὰ πατάξω τὴν αὐθάδειάν σου καὶ νά σε συντρίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου!

— Ἐὰν δέν το ἤξευρα, θὰ ἤμουν ἐδῶ;

Καὶ δύο φλογερὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ἐξωγκωμένων βλεφάρων τῆς δυστυχοῦς μητρός, συλλογιζομένης τὸν υἱόν της.

Ἡ Ἰωάννα ἐμειδίασεν ἀγρίως.

— Καλά, βλέπω ὅτι ἐννοεῖς τὴν θέσιν σου. Ὁ θάνατός σου, ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ σου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓν νεῦμά μου. Εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νά σας ἐξοντώσω καὶ τοὺς δύο.

— Λάβε τὴν ζωήν μου, Ἰωάννα, ἂν θέλῃς· σοῦ την δίδω μετὰ χαρᾶς, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ μου.

— Καὶ διατί θὰ φεισθῶ τοῦ υἱοῦ σου; Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐχθρός, ὁ κίνδυνος, τὸ πρόσκομμα· καί το ἀφαιρῶ.

— Ὤ, ὄχι, δὲν θά το κάμῃς! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ ἔξαλλος, ἁρπάζουσα τὰς χεῖρας τῆς ἀντιζήλου καὶ θλίβουσα αὐτὰς σπασμωδικῶς. Ἰωάννα, ἀδελφή μου, σὲ ἐξορκίζω, εὐσπλαχνίσου τὸν υἱόν μου! Συλλογίσου ὅτι μόνον αὐτὸν ἔχω εἰς τὸν κόσμον! Ὤ, ὄχι μή με ἀπωθῇς! μὴ εἶσαι τόσον σκληρά! Ἔχασα τὰ πάντα, τὸν πατέρα μου, τὸν ἄνδρα μου... Μόνον αὐτὸς μοῦ μένει. Ὤ, δὲν μνησικακῶ, δέν σε κατηγορῶ, λησμονῶ τὰ πάντα... ἀλλὰ τὸν υἱόν μου!.. τὸ παιδί μου!.. ὤ, τί σου ἔκαμε; τί σου πταίει αὐτός;

Ἡ Μαργαρίτα συνέστρεφε τας χεῖρας ἐν ἀπογνώσει.

Ἡ Ἰωάννα τὴν ἐκύτταξε ψυχρῶς.

— Τὸ εἶπες· εἶνε υἱός σου... κ' ἐγὼ δὲν ἔχω!

— Ἰωάννα! ἀδελφή μου!

— Δέν με συγκινοῦν ἐμένα αἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα· δὲν εἶμαι μητέρα ἐγώ!

— Δὲν εἶσαι μητέρα, ἀλήθεια· ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκες πόνο παιδιοῦ ἀγαπημένου, καὶ δὲν ξεύρεις τί εἶνε· ἀλλὰ εἶχες ὅμως μητέρα, τὴ δική μου... Ἐνθυμήσου πόσον μᾶς ἀγαποῦσε, πόσον ἦτο καλὴ καὶ τρυφερά! Ἐνθυμήσου ὅτι ἡ ἴδια ἀγκαλιὰ μᾶς ἐκράτησε, ὅτι τὰ ἴδια χείλη ἐφίλησαν μὲ στοργὴ τὰ μέτωπά μας, καὶ λυπήσου τὸ ἴδιο σου τὸ αἷμα!

— Σώπα· ἐξυπνᾷς ὅλο μου τὸ μῖσος, ὅλη μου τὴ μανία! Ἐμένα δὲν μάγάπησαν ποτὲ ὅσον ἔπρεπε. Μὴν λησμονῇς ὅτι ἥρπασες τὴν θέσιν μου 'ςτὴν καρδιὰ τῶν γονέων μας, ὅπως θέλεις νά την ἁρπάσῃς καὶ τώρα εἰς τὸ Κράτος των. Μὴν ἐπικαλῆσαι τὸ παρελθόν· σὲ προειδοποιῶ ὅτι κακὸν μέσον ἐδιάλεξες διὰ νά με συγκινήσῃς.

— Τὸ μέλλον ὅμως, Ἰωάννα; Ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ νά σου χαρίσῃ υἱόν...

— Δὲν ἔχω, οὔτε θέλω νὰποκτήσω! διέκοψεν ἡ Ἰωάννα. Ἀλλ' ἄκουσε. Ὑπάρχει τρόπος διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἰδικός σου καί σύ.

— Λέγε.

— Ἂς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀφάνειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἐξέλθῃ· ἂς γίνῃ πάλιν ἁπλοῦς τεχνίτης, καὶ θά τον λησμονήσω.

— Νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὰ δικαιωματά του!

— Ναί· εἶνε ὁ μόνος τρόπος, ὁ μόνος μου ὅρος.

— Δὲν εἰμπορῶ νά τον στερήσω τῆς κληρονομίας του μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια...

— Τότε θὰποθάνῃ· ἔκλεξε!

— Ὤ Θεέ μου! Θεέ μου!

— Θέλεις νά τον ἰδῇς, νὰ συσκεφθῆτε;

— Ναί.

Κατὰ διαταγὴν τῆς κομήσσης, ὁ Γκὺ ὡδηγήθη πρὸ τῆς μητρός του, καὶ τρέξας ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ διάχυσιν:

— Ὁ Γωλτιέρος εἶνε ἐλεύθερος; τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί.

— Ναί.

— Τότε πᾶμε καλά.

Καὶ χαιρετίσας τὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία τὸν παρετήρει περίεργως:

— Κυρία θεία μου, δοῦλός σας ταπεινότατος, τῇ εἶπε μὲ τὴν συνήθη του φαιδρότητα, μολονότι σᾶς ἔχω παράπονο γιατί μ' ἐξυπνήσατε σήμερα πολὺ ἄσχημα.

— Θὰ πάθῃς καὶ χειρότερα, ἂν δὲν ἀκούσῃς τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός σου.

Ἡ Μαργαρίτα ἔσφιγξε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Γκύ, παιδί μου, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς· ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι ἔκαμα τὰ πάντα διὰ νά σου διαφυλάξω τὴν κληρονομίαν σου· ἀλλὰ ἡ τύχη μᾶς κατατρέχει, ὁ Θεός, ἀλλοίμονον! μᾶς ἐγκαταλείπει. Τώρα πλέον δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά σου· μόλις μένει ἓν μέσον, διὰ νὰ σώσω τὴν ζωήν σου· καὶ μολονότι αὐτὸ τὸ μέσον θά σου στοιχίσῃ, θὰ πληγώσῃ πολὺ τὴν ὑπερηφάνειάν σου, τὴν φιλοδοξίαν σου, σ' ἐξορκίζω νὰ μή το ἀποκρούσῃς, δι' ἀγάπην μου.

— Ὡς καλὸς καὶ εὐπειθεὶς υἱός, μητέρα, εἶμαι πρόθυμος νά σας ὑπακούσω εἰς ὅ,τι μὲ διατάξετε.

— Ἄκουσε, καὶ ὅ,τι σοῦ ὑπαγορεύει ἡ τιμὴ καὶ ἡ συνείδησις, κάμε.

— Ἀκούω, Δέσποινα!

— Ἀπαιτοῦν νὰ παραιτηθῇς τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος, τῆς προγονικῆς κληρονομίας· ἀπαιτοῦν νὰ γίνῃς πάλιν ταπεινὸς χειρῶναξ, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ἐρ-

γαστήριον, νὰ λησμονήσῃς κάθε φιλόδοξον ὄνειρον.

— Καὶ ἂν το κάμω;

— Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ζήσῃς εὐτυχής, ἀλλ' ἀφανής, μὲ τὴν μητέρα σου.

— Καὶ ἂν δέν το κάμω;

— Θὰποθάνῃς.

— Πολὺ ὡραία. Καί με συμβουλεύετε νὰ δεχθῶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους, μητέρα;

Ἡ Μαργαρίτα ἔκλινε τὴν κεφαλήν, χαίρουσα ἀναμφιβόλως ὡς μήτηρ διὰ τὴν ἤρεμον ὑποταγὴν τοῦ υἱοῦ της, ἀλλὰ καὶ ταπεινωμένη, πληγωμένη ὡς ἡγεμονίς.

Πῶς; τὸ αὐτοκρατορικὸν αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἐξανίστατο, δὲν διεμαρτύρετο; Πῶς; ὁ υἱός της, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνδρείου Γουλιέλμου, θὰ ἐδέχετο τὴν ταπείνωσιν ἐκείνην ἀγογγύστως;

— Σκέψου καὶ ἀποφάσισε, ἐψιθύρισε. Θέλουν νά σε καταδικάσουν εἰς ἀφάνειαν...

— Δέν την φοβοῦμαι.

— Νά σου ἀπαγορεύσουν νὰ φέρῃς τὸ ξίφος.

— Λυπηρόν· ἀλλὰ προτιμῶ νὰ εἶμαι ζωντανὸς χωρὶς ξίφος, παρὰ πεθαμένος μὲ ξίφος.

— Εἶσαι, βλέπω, φρονιμώτατος, ἀνεψιέ, εἶπεν ἡ κόμησσα εἰρωνικῶς, καὶ ἡ μητέρα σου πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχὴς διὰ τὴν σύνεσιν τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ Μαργαρίτα ἔγινε κατέρυθρος, καὶ ἀπωθήσασα τὸν Γκύ, εἶπε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης:

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς, παιδί μου. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νά σου δώσω συμβουλήν.

— Τότε λοιπόν, κυρία θεία, ἂς τελειώνωμεν, διότι βιάζομαι νὰ ἔβγω ἀπὸ ἐδῶ - μέσα. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ ὑπογράψῃς αὐτὸ τὸ ἔγγραφον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι ἅρπαξ, καὶ ἀναγνωρίζεις ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχεις ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας!

Ὁ Γκὺ διέτρεξε ταχέως τὴν περγαμηνήν, καὶ λαμβάνων τὴν γραφίδα:

— Ἔστω, εἶπε μ' αἰνιγματώδες μειδίαμα, ἐνθυμούμενος τὴν ἐφήμερον βασιλείαν του, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Νίκης· ἂς καταθέσωμεν τὸ στέμμα καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

— Τώρα, ὁρκισθῆτε καὶ οἱ δύο ἐδῶ, εἰς τὸ Τίμιον Ξύλον, ὅτι θὰ τηρήσετε πιστῶς τὴν συμφωνίαν μας, εἶπεν ἡ κόμησσα παρουσιάζουσα χρυσῆν θήκην, ἡ ὁποῖα περιεῖχε τεμάχιον ἐκ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, γνήσιον.

— Ὁρκισθῆτε, μητέρα, εἶπεν ὁ νεαρὸς κόμης, προλαμβάνων ἐνδεχομένην ἀντίστασιν τῆς Μαργαρίτας· ὁρκισθῆτε!

[Ἕπεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΛΙΘΑΡΙ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(μῦθος)

«—Διαμαντάκι λαμπερό,
Δέν μου λὲς ποιὰ χάρι
Σ' ἔκαμε κι' ἀστράφτεις
Χθὲς ἀφ' οὗ ξεθάφτης;
Στὸν βυθὸ τόσον καιρὸ
Ἥλιο καὶ φεγγάρι,
Τῆς αὐγῆς ἀκτῖδες,
Σάν κ' ἐμὲ δὲν εἶδες.
Κι' ὅμως εἶμαι θαμπερὸ
Τοῦ σωροῦ λιθάρι. . .
Καὶ μοῦ λένε ἀκόμα
Πῶς θὰ γίνω χῶμα! »

«—Κι' ἂν μ' ἐφέρανε 'στὴ γῆ
Ἀπὸ τὸν ἀνήλιο
Τρίσβαθό μου τόπον
Χέρια τῶν ἀνθρώπων,
Δέν μου ἔδωσε ἡ Αὐγὴ
Λάμψι ἀπὸ τὸν ἥλιο,
Οὔτε ἀπ' τὸ φεγγάρι
Τόση ἐπῆρα χάρι:

Σκόνη ἐπῆρε ἀδελφική
Διαμαντιοῦ τριμμένου·
Χέρι ἑνὸς τεχνίτη
Παραποταμίτη,
Καὶ μ' ὑπομονητική
Δούλεψι, ἔλαβα γλυκὺ
Λαμπροφωτισμένου
Φῶς Ἀποσπερίτη! »

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 179.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ.—ΤΟ ΚΛΑΟΥΔ-ΡΙΓΚ

« Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν σήμερον, Νίτσα μου, εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου ὅσα μοῦ εἶπες χθές· τὰ ἔμαθα πλέον ἐκ στήθους: Τριακόσιαι χιλιάδες χιλιόμετρα εἰς τὸ δευτερόλεπτον· ἑπτάμισυ δηλαδὴ φορὰς ὁ γύρος τῆς γῆς. Πόσον ὡραῖον ταξείδιον θὰ ἔκαμνα ἔφιππος ἐπὶ μιᾶς φωτεινῆς ἀκτῖνος! εἰς ὅσον χρόνον χρειάζεται νὰ πταρνισθῇ κανείς, θὰ εὑρισκόμην εἰς τὴν Κίναν! Σκέπτομαι ὅμως πόσον περίεργον εἶνε, ὅτι ἐμάθαμεν τόσον σπουδαῖα πράγματα παρατηροῦντες μὲ τὴν διόπτραν κάτι ἀναξίους λόγου δορυφορίσκους, τοὺς ὁποίους κανεὶς προηγουμένως ἄνευ διόπτρας δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ὅταν σκέπτωμαι, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλομεν εἰς ἕνα Ὁλλανδόπαιδα, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε παίζων μὲ τὰς ὑάλους, τόσον περισσότερον ὑπερηφανεύομαι. Καὶ ἔπειτα δὲν θέλουν νὰ μᾶς λογαριάζουν καὶ ἡμᾶς τὰ παιδιά!

Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη, ποῖος ἐλογάριασε τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Τώρα θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα· ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφῆκες ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠνομάζετο Ροίμερος καὶ ἦτο Δανός· ἀλλὰ τὴν ἀνακάλυψίν του ἔκαμε κατὰ τὸ 1675 εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ'.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Θὰ σοῦ εἴπω καὶ πάλιν διὰ ξένον σοφόν, προσκληθέντα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπίσης ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Αὐτὸς ὁ σοφὸς ἦτο Ὁλλανδός, ὅπως καὶ τὸ παιδίον τοῦ διοπτροπώλου, καὶ ὠνομάζετο Οὔυγγενς, ὄνομα τὸ ὁποῖον σοῦ φαίνεται ἴσως γελοῖον, ἀλλ' ἄδικα γελᾷς μὲ αὐτό. Ὀσάκις παρατηρῇς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὡρολογίου νὰ πηγαινοέρχεται, νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι ὁ Οὔυγγενς πρῶτος ἐσκέφθη νὰ κρεμάσῃ ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ ὡρολογίου τὸ ἐκκρεμὲς διὰ νὰ κανονίσῃ τὴν κίνησιν τῶν δεικτῶν του, καὶ ὅτι μέχρι σήμερον δὲν εὑρέθη καταλληλότερος τρόπος ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ χρόνου.

— Καὶ διατί, θείτσα;

— Πρέπει νὰ σοῦ εἴπω πολλὰ διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τοῦτο, καὶ ἔχομεν τώρα νὰ ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα. Πίστευσέ με αὐτὴν τὴν φορὰν μόνον μὲ τὸν λόγον μου.

Ὁ Γαλιλαῖος μὲ τὴν διόπτράν του, ἡ ὁποία δὲν ἤξιζε περισσότερον ἀπὸ τὰ ἰδικά μας δίοπτρα τοῦ Θεάτρου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερον τὸν οὐρανόν. Ὁ Οὔυγγενς ὅμως ἐπεχείρησε διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὴν ἰδικήν του διόπτραν ὕαλον, πολὺ ἰσχυροτέραν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο μέχρι τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὅταν ἡτοίμασε τὴν διόπτραν του, τότε ἔστρεψεν αὐτὴν πρὸς τὸν Κρόνον.

Ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ διὰ τὸν παρατηρητὴν μεταξὺ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διός· διότι ὁ μὲν πρῶτος, ἂν ἐνθυμῆσαι τοὺς ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους σοῦ εἶπον, εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 1426 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ὁ δὲ δεύτερος εἰς ἀπόστασιν 777 ἑκατομμυρίων. Ὁ Οὔυγγενς δὲν μετενόησε διὰ τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον ἐξώδευσεν ὅπως παρασκευάσῃ τὴν ὕαλον τῆς διόπτρας του· διότι τόσον πολὺ πλησίον πρὸς αὐτὸν ἔφερε τὸν γηραλέον μολυβδόχρουν πλανήτην ἡ νέα διόπτρα, ὥστε ἀμέσως ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Οὔυγγενς μυστήριον, ἀποκεκρυμμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἶδε μὲ τὴν διόπτραν του, διὰ πρώτην φοράν, τοῦ ἡλιακοῦ ἡμῶν συστήματος (ὅπως ὀνομάζουν τὸν κόσμον τοῦ ἡλίου καὶ τῶν πλανητῶν του,) τὸ θαῦμα, εἶδε δηλαδὴ δακτύλιον, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὸν Κρόνον ἀπὸ τὸ μέσον, ὅπως ὁ φωτεινὸς στέφανος ὁ περιβάλλων τὴν κεφαλὴν τῶν ἁγίων εἰς τὰς εἰκόνας.

— Τι ! δακτύλιος ; ἀλλὰ πῶς κρατεῖται ἐκεῖ ;

— Πῶς κρατεῖται ἡ Σελήνη ἐνῷ περιστρέφεται περὶ τὴν Γῆν ; Φαντάσου νὰ πλατυνθῇ ἡ Σελήνη καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς ταινίαν κυκλικήν, νὰ ἐξακολουθῇ ὅμως καὶ ὡς ταινία νὰ στρέφεται εἰς τὸν οὐρανόν· θὰ σχηματίσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἰδέαν τοῦ δακτυλίου τοῦ Κρόνου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου περιβάλλει τὸ ἄστρον του πολὺ πλησιέστερον παρὰ ἡ ταινία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετεβάλλετο ἡ Σελήνη μας.

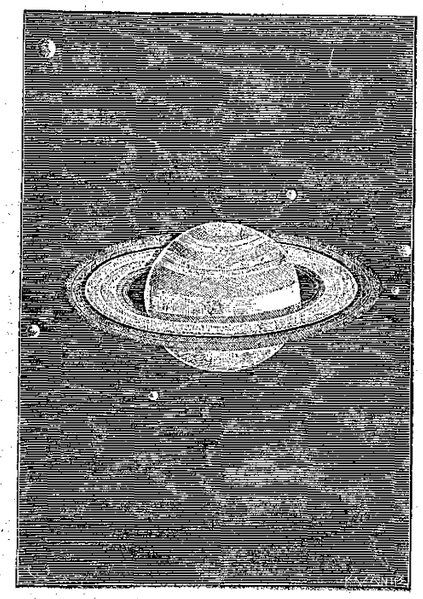

Ὁ Κρόνος.

Ἡ Σελήνη ἀπέχει ἀπὸ τὴν Γῆν, ὅπως ἐνθυμεῖσαι, 384 χιλιάδες χιλιόμετρα, ἐνῷ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ δακτυλίου του ὀλίγον ὑπερβαίνει τὰς 20 χιλιάδας χιλιόμετρα· μηδαμινὴ ἀπόστασις ἐμπρὸς εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν χιλιομέτρων. Εἴκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα !Ἀλλὰ τόσος εἶνε ὁ δρόμος ἐπὶ τοῦ μικροῦ μας πλανήτου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕως εἰς τοὺς ἀντίποδάς των,δηλαδὴ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν

— Ὤ, Νίτσα μου, τί σημαίνει ἀντίποδες τῶν Ἀθηνῶν ; Καὶ ἄλλοτε ἤκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννοῶ.

— Γνωρίζεις ὅτι ἡ Γῆ εἶνε σφαῖρα· ἐὰν μίαν σφαῖραν ἀπὸ πηλὸν διαπεράσῃς πέρα - πέρα μὲ βελόνην τοῦ πλεξίματος, τὸ ἄκρον τῆς βελόνης θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον σημεῖον. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν μὲ πελωρίαν βελόνην νὰ διατρυπήσῃς τὴν Γῆν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, τότε, ἂν ἡ βελόνη εἰσέλθῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοὺς ἀντίποδας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ δρόμος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἀπὸ ἓν σημεῖον εἰς τοὺς ἀντίποδάς του,εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἥμισυ τοῦ γύρου τῆς Γῆς, δηλαδὴ 20 χιλιάδες χιλιόμετρα, ὅση εἶνε, ὅπως σοῦ εἶπα, ἡ ἀπόστασις τοῦ Κρόνου ἀπὸ τὸν δακτύλιόν του.

— Διατὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας ἔδωσαν αὐτὸ τὸ ὄνομα ;

— Τότε ποῦ δὲν ἐπίστευον τὴν σφαιρικότητα τῆς Γῆς, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν δυσπιστίαν των, ἔλεγον ὅτι ἂν ἡ Γῆ ἦτο στρογγύλη, θὰ εὑρίσκοντο καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐβάδιζον μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀφοῦ οἱ πόδες των θὰ διηυθύνοντο πρὸς τοὺς ἰδικούς μας πόδας. Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὠνόμασαν ἀντίποδας.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ὀρθόν ! Πῶς στέκονται εἰς τοὺς ἀντίποδας τῶν Ἀθηνῶν καὶ δὲν πίπτουν ;

— Ἀνόητε ! Καὶ ἡ ἕλξις τῆς γῆς ; Ἐλησμόνησες τὸ μῆλον τοῦ Νεύτωνος;

Ἡ Γῆ σύρει πρὸς τὸ κέντρον της πάντα τὰ σώματα, τὰ εὑρισκόμενα εἰς ὁποιονδήποτε σημεῖον τῆς ἐπιφανείας της. Οἱ ἄνθρωποι οἱ εὑρισκόμενοι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς γῆς ὡς πρὸς τὰς Ἀθήνας,ἕλκονται ἀπὸ τὴν γῆν ὅπως καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ μῆλα τῶν δένδρων εἰς τοὺς ἀντίποδας, ὅταν πίπτουν, λαμβάνουν τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν μὲ τὰ μῆλα τῶν κήπων μας· πίπτουν δηλαδὴ πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἀπεμακρύνθημεν πάλιν ἀπὸ τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου, ὄχι ὅμως καὶ πολύ. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ, ὅπως πανταχοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἰσχύουν οἱ ἴδιοι νόμοι τοὺς ὁποίους εἴδομεν εἰς τὴν Γῆν. Εἶχες δὲ ἄδικον πρὸ ὀλίγου ν' ἀνησυχῇς διὰ τὸν δακτύλιον αὐτόν.

Ἔχω ὅμως ἀκόμη κάτι νὰ σοῦ εἴπω διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ.

Μὲ τὴν σύγκρισιν τὴν ὁποίαν σοῦ ἔκαμα τοῦ δακτυλίου τοῦ Κρόνου πρὸς ταινίαν, δὲν ἐσχημάτισες ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ δακτυλίου, ὁ ὁποῖος καθόλου δὲν ὁμοιάζει πρὸς ἁπλῆν ταινίαν. Καὶ πράγματι, διαιρεῖται εἰς τρεῖς δακτυλίους, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται λίαν εὐκόλως ἕνεκα τῆς διαφορετικῆς ὄψεώς των. Ἀνέγνωσα εἰς ὀγκῶδες βιβλίον ἀστρονομίας, ὅτι ὁ λαμπρότερος τῶν δακτυλίων, ὁ μέσος, ὁ ὁποῖος ἔχει πλάτος 28 360 χιλιομέτρων, χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν διὰ κενοῦ διαστήματος 3230 χιλιομέτρων. Ἐλογάριασαν ὅτι, ἂν πάντα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ὁ δακτύλιος ἔχει ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο πλάτος 60000 χιλιομέτρων καὶ πάχος 100 χιλιομέτρων. Αὐτὰ νομίζω, ὅτι ἀρκοῦν πλέον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Οὔυγγενς.

—Ἀπορῶ, πῶς κατώρθωσαν νὰ μετρήσουν τόσον ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ χιλιόμετρα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ... οὔτε δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι οἱ ἀστρονόμοι εἶνε τελείως σύμφωνοι εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἀριθμούς. Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ἰδικός των λογαριασμός. Ὑποθέτω δὲ ὅτι ἡ διαφορά των εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς θὰ εἶνε μεγάλη,δὲν θὰ εἶνε μόνον ἑνὸς ἢ δύο χιλιομέτρων.

—Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἴτε ἑκατόν, εἴτε ὀγδοήκοντα χιλιομέτρων πάχος ἔχει ὁ δακτύλιος, τόσον πάχος εἶνε ἀρκετόν. Πόσον ἄρά γε παράδοξος θὰ φαίνεται εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κρόνου ἡ ζώνη αὐτὴ ἡ περιβάλλουσα τὸν πλανήτην των!

— Δὲν ἐτελείωσα ὅμως. Ὁ Οὔυγγενς,συγχρόνως μὲ τὸν δακτύλιον, ἀνεκάλυψε καὶ μίαν σελήνην εἰς τὸν Κρόνον· ἔκτοτε δὲ εὗρον ἄλλας ὀκτὼ ἀκόμη σελήνας τοῦ Κρόνου. Φαντάσου, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ πλανήτου τί λαμπρὸν οὐρανὸν θὰ ἔχουν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των.

Οἱ ποιηταὶ εἰς τὸν Κρόνον, ἐὰν κάμνουν στίχους εἰς τὴν σελήνην, ὅπως οἱ ἰδικοί μας ποιηταί, θὰ ἔχουν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς, ποίαν ἀπὸ τὰς ἐννέα νὰ προτιμήσουν.

— Ἐγὼ θὰ ἔκαμνα στίχους εἰς τὸν δακτύλιον· διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς αὐτόν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 7ον φύλλ. σελ. 62.)

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου [10 Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου [10 Ε].—Μενεξεδένια [10 Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης [8 Ε].—Φρῖξος [8 Ε]. — Κόδρος [8 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : (Ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον :) Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου, Ζωηρὰ Φλόξ, Ὡρλῶν, Σμυρνηοπούλα, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Ἀπόγονος τοῦ Χάση.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : (Ἀπὸ [4 Ε] εἰς ἕκαστον :) Π. Λασκάρεως, Ἀγγουρολογιώτατος, Ἀλέξανδρος Δ. Πάγκαλος, Ἰτέα, Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : (Ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον :) Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου, Σκανδαλιάρης, Κεραυνός, Ναυτόπαις, Θεαγένης, Μικρὰ Δεσποινίς, Ἀταβύριον Ρόδου, Σοφὸς Πιττακός, Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν, Ζουλέϊκα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : (Ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἕκαστον :) Κόρη τῆς Ἀχαΐας, Λυσόχαρτον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Χιονοσκεπὴς Δίρφη, Γεώργιος Κουμάντα-

ρος, Φουσκοθαλασσιά, Παρίστριος Ἕλλην, Ἑλληνοπούλα, Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου, Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, Ἰόνιος Νῆσος.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ *προσέτι καλὰ ποιήματα καὶ οἱ ἑξῆς* : (Ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον.) Χρυσορρόας Πακτωλός, Θησεὺς Δ. Λιβέριος, Δίχρωμος Φούξια, Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, Ἰωάννης Χ. Σολιώτης, Μυστικὸν Ψευδώνυμον, Μικρὰ Φιλοπερίεργος, Πολυξένη Σημέτα, Φίλαγγλος Ἕλλην, Λευκόπτερος Ἄγγελος, Παιδικὴ Χαρά, Χωλὸς Διάβολος, Πῶς-με-λένε, Χαρίλαος Π. Καλλίας, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἀρροδίτη Κανελλίδου, Κουκουρίκος, Γεράσιμος Δ. Λασκαράτος, Ἀγγελικὴ Λεβανίδου, Λοξας, Ἥμερος Περιστερά, Γλυκεῖα Καρδία, Σιωπηλὴ Νύξ, Εὐφροσύνη Προσαλέντη, Τρομερὸς Γίγας, Ζωφερὸν Νέφος, Δημ. Δ. Προβελέγγιος, Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ, Μικρὸς Γυμνασιόπαις, Χρύσανθος Ε. Μολίνου, Βίγλα, Τριανταφυλλένιος Κάμπος, Ἀργυρᾶ Συρίκτρα, Δημ. Κ. Φιλέρης, Μαῦρος τῆς Βενετίας, Κυνηγὸς τῶν Ἄλπεων, Γαλλικὴ Σημαία, Στιβαρὸς Βραχίων, Μαντεῖον τῆς Λεβαδείας, Μικρὸς Ἀθηναῖος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

(Τὸ Βραβευθέν.)

Νάτη ! μὲς 'στ' ἄρμα τἄνθινον ὁλόχαρη [προβάλλει
Ἀνθοντυμένη ἡ Ἄνοιξις μὲ ζηλεμένα [κάλλη.
Γλυκὰ-γλυκὰ χαμογελᾷ,
Ἄνθοὺς καὶ ἀρώματα πολλὰ
Χαρούμενη καὶ γελαστὴ ὁ λόγυρα σκορ- [πίζει,
Κι' ὅπου περνᾷ βελούδινο χορτάρι πρα- [σινίζει.

Νάτη ! κλωνάρι πασχαλιᾶς 'στὸ χέρι της [βαστάει
Καὶ δίπλα της πασχαλινὸ ἀρνὶ χοροπη- [δάει. . .
Κ' ἐγώ, παιδάκι ζωηρό,
Μαζεύω λούλουδα, φαιδρό,
Πλέκω στεφάνι ὁλόδροσο, μ' αὐτὸ τὴ [στεφανόνω
Καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδί μου μὲ τῶν που- [λιῶν ἐνόνω.

ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

(Τυχὸν Β' Βραβεῖον)

Λυῶσαν τὰ χιόνια 'στὰ βουνὰ
Κ' ἡ Ἄνοιξη προβάλλει
Καὶ σὰν βασίλισσα περνᾷ
Μὲ τ' ἀνθηρά της κάλλη.

Τἀηδόνια γλυκοκελαδοῦν
Σὲ δάση μυρωμένα,
Κ' ἡ πεταλοῦδες χαιρετοῦν
Τὰ κρῖνα τἀνθισμένα.

Τὰ χελιδόνια 'στὴν παληὰ
Φωληὰ γυρίσαν πάλι,
Καὶ ψάλλουν μὲ γλυκειὰ λαλιὰ
Τῆς Ἄνοιξης τὰ κάλλη.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά, ὅτι τοῦ ξυνοφαίνεται πολὺ τοῦ Φασουλάκη, ὅταν νίβεται. Ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὸ νίψιμο, ἔρχεται ἕνα ἄλλο πρᾶγμα, ποῦ γι' αὐτὸ ὁ Φασουλάκης ξετρελλαίνεται. Τὸ πρόγευμα, ἡ νόστιμη, ἡ γλυκειὰ πρωϊνὴ γαλατόσουπα.

Καὶ ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες κάθονται καὶ τρώγουν 'ς ἕνα μακρὺ σκαμνί, μπροστὰ 'ς ἕνα μακρὺ τραπέζι, ὁ χαϊδευμένος, ὁ μικρούλης Φασουλάκης κάθεται σὲ ξεχωριστὸ σκαμνί, κοντὰ 'στὸν πατέρα του καὶ 'στὴ μητέρα του.

Κάμνει μεγάλη φασαρία· πότε γυρεύει ζάχαρη,—πολλή, μὰ πολλὴ ζάχαρη, — πότε γυρεύει φραντζόλα, — κι' ἄλλη, κι' ἄλλη φραντζόλα ! —

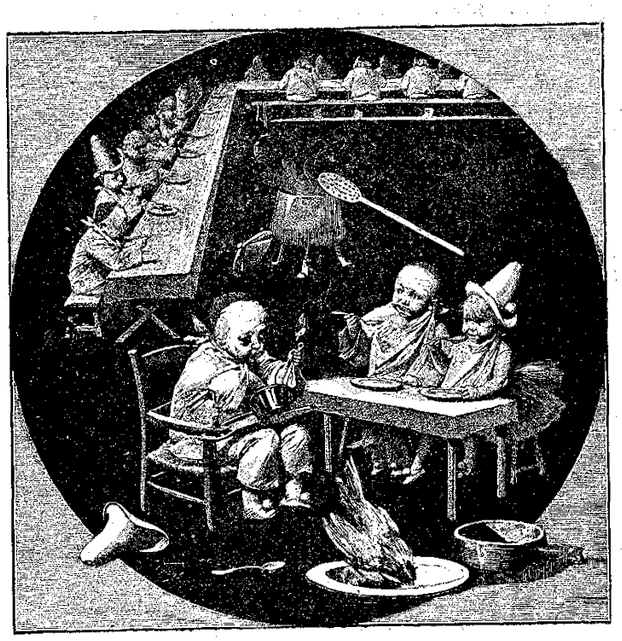

πότε παραπονεῖται ὅτι τὸ γάλα του καίει,— πφ ! κάου, κάου ! — πότε κλαίει ὅτι τὸ γάλα του ἐκρύωσε, ἔγινε πάγος, μποῦζι !

Πολὺ ἰδιότροπος ὁ μασκαρατζῆκος !

Οἱ γονεῖς του ὅμως δὲν δυσαρεστοῦνται γι' αὐτά, καὶ του κάμνουν ὅλες του τὲς ἰδιοτροπίες· τοῦ δίδουν ζάχαρι, τοῦ δίδουν φραντζόλα,τοῦ φυσοῦν τὸ γάλα γιὰ νὰ κρυώσῃ, τοῦ ρίχνουν κι' ἄλλο ἀπὸ τὴν γαλατιέρα γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Ποτὲ δὲν του χαλοῦν τὸ χατῆρι.

Ὁ Φασουλάκης κρατεῖ τὸ χουλιάρι μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, καὶ το ἔχει ὁλωσδιόλου ἄχρηστο, γιατὶ προτιμᾷ νὰ μεταχειρίζεται τὸ χουλιάρι πού του ἐχάρισεν ὁ Θεός.

Ἡ κυρία Φασουλίνα θυμόνει γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ μαλόνει τὸν Φασουλάκην. Ὁ κύριος Φασουλῆς ὅμως τὸν κάμνει χάζι, ποῦ τρώγει μὲ τὰ χέρια, καὶ γελᾷ, καὶ λέγει 'στὴ γυναῖκά του.

— Ἄφησέ τον, εἶνε μικρὸς ἀκόμη. Μὲ τὴν ἡλικία θὰ μάθῃ πῶς τρώγουν τὰ καλὰ παιδιά.

Μὰ θέλετε νὰ σας εἰπῶ τὴ γνώμη μου ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κόττα τρώγει καθαρώτερα. Δέν τη βλέπετε ;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÈ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 185.)

— Ν' ἀναχωρήσωμεν ! τί λέγετε, καλή μου μητέρα ; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρῖκος. Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς νομίζετε ἱκανοὺς διὰ τοιαύτην λιποταξίαν ;—διότι σωστὴ λιποταξία θὰ εἶνε ἂν φύγωμεν. Πῶς νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς ἐργασίας μας, ν' ἀπαρνηθῶμεν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μας, διότι μερικὰ καθάρματα ἦλθαν καὶ ἐγκατεστάθησαν τριγύρω εἰς τὸ μεταλλεῖόν μας ; Ποτέ !.. Τὰ δικαιώματά μας εἶνε ἀναφαίρετα, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ τὰ κάμωμεν σεβαστά.

— Δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν δραστηριότητά σου, παιδί μου... Ἀλλὰ χθὲς ἀκόμη ἔγινε μία συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν· ἐρρίφθησαν σφαῖραι ρεβόλβερ· αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δι' ἕνα λόγον, διὰ τὸ τίποτε, ἀμέσως ἁρπάζουν τὸ μαχαίρι ἢ τὸ πιστόλι. Ὅ,τι κι' ἂν εἰπῶ, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ μοῦ ἐμπνέει ἀνησυχίας ... Δὲν τολμῶ πλέον ν' ἀφήσω τὰ κορίτσια νὰ ὑπάγουν περίπατον· καὶ ὅταν ἀκόμη εὑρίσκονται εἰς τὸ λιβάδι μας, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνω νὰ εἶμαι ἥσυχη, μὲ ὅλον τὸν δυνατὸν φράκτην μας...

— Δι' αὐτὸ τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ δεχθῆτε ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' ἐδῶ, κάμποσον καιρόν· εἶπεν ὁ Ἑρρῖκος. Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει.

— Ἑρρῖκε ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ κυρία Μασσαί, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, μὴ ξανακάμῃς λόγον δι' αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἀρνοῦμαι ἅπαξ διὰ παντὸς νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Βαζακοῦτον. Ἐτελείωσε.

Ὁ κ. Μασσαὶ καὶ ὁ υἱός του εἶχαν τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιμείνουν ἀκόμη, ὅτε παρενέβη ὁ Χαρδουῆνος.

— Ὑπάρχει, νομίζω, τρόπος ὅλα νὰ συμβιβασθοῦν, εἶπε. Διατί αἱ κυρίαι νὰ μὴν κατοικήσουν εἰς τὸν πύργον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ; Ἔχει εὐρυχωρίαν, βέβαια, νά σας στεγάσῃ ὅλους καὶ ὅλας, καὶ μερικὰ δωμάτια εἰμποροῦμεν πολὺ καλὰ νά τα κάμωμεν κατοικήσιμα. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὀχληροὺς αὐτοὺς δὲν ἐφάνη πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ ἂν ἔμενα εἰς τὴν γωνίαν μου καὶ δὲν ἠρχόμην νά σας ἴδω δὲν θὰ εἶχα τὴν παραμικρὰν ἰδέαν τῆς εἰσβολῆς των· τὰ πέριξ δέν τους ἑλκύουν φαίνεται καθόλου, μόνον τὸ μεταλλεῖον τοὺς ἐνδιαφέρει. Αἱ κυρίαι θὰ εἶνε ἐντελῶς ἀσφαλεῖς εἰς τὸ φρούριον,— ἐννοεῖται ὅτι θὰ βάλωμεν καὶ φρουρὰν— ἐν ᾧ δὲ ἀφ' ἑνὸς γλυτώνουν ἀπὸ τὰς φοβερὰς ἐνοχλήσεις ποῦ φέρει ἡ γειτονία αὐτῶν τῶν χρυσοθηρῶν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ξενητεύονται μακράν σας, διότι θὰ εἰμπορῆτε νά τας ἐπισκέπτεσθε ὅσον συχνὰ θέλετε.

— Λαμπρὰ ἰδέα ! εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Νὰ ἡ λύσις, τὴν ὁποίαν ὠνειρευόμεθα ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί. Ἀγαπητέ μου Χαρδουῆνε, τὸ σχέδιόν σας εἶνε θαυμάσιον, καὶ ἡ κ. Μασσαὶ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀντιτάξῃ καμμίαν ἀντίρρησιν. Θὰ ἔχουν ἀσφάλειαν, ἡσυχίαν καὶ θὰ εἶνε σιμά μας ! Λαμπρά, περίφημα ! Ἄχ, μεγάλο βάρος μοῦ σηκώνετε ἀπ' τὴν καρδιά μου, διότι, νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ...

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀδιακρισία μας νὰ ἔλθωμεν νὰ κάμωμεν κατοχὴν τοῦ πύργου σας ;... εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί.

— Ἀδιακρισία ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Χαρδουῆνος· πρῶτα πρῶτα θὰ εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμὲ νὰ καταδεχθῆτε νὰ στολίσετε τὸ ἐρείπιόν μου μὲ τὴν παρουσίαν σας, καὶ ἔπειτα ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἔχει εὐρυχωρίαν ποῦ εἰμπορεῖ νὰ φιλοξενήσῃ εἴκοσι οἰκογενείας· καὶ ἀκόμη συλλογισθῆτε πῶς δὲν θὰ εἶμαι ἐκεῖ, καὶ τὸ κάτω κάτω ὅτι δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς παλαιούς του τοίχους.

Χωρὶς περαιτέρω δισταγμόν, ἀπεφασίσθη νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν, τὸ σχέδιον, καὶ ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, ὁ Ἑρρῖκος καὶ ὁ Χαρδουῆνος μετέβησαν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸ μέρος τὸ καλλίτερον διὰ τὰς κυρίας.

Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦτο δύσκολος. Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, εὗρον σειρὰν ὁλόκληρον ὡραίων αἰθουσῶν, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι δὲν εἶχον ὑποστῇ καμμίαν ζημίαν ἀφ' ὅτου κατεσκευάσθησαν· ἀπὸ τὰ παράθυρα, τ' ἀνοιγμένα εἰς τοὺς τοίχους, ἐφαίνετο ὡραιοτάτη τριγύρω ἡ ἄποψις τῆς πεδιάδος, μακρὰν ἀπὸ κάθε θόρυβον. Εἰς τὴν ράχιν τοῦ Γολιὰθ ἐφόρτωσαν διάφορα δέματα ἀπὸ τάπητας, παραπετάσματα, κλίνας, προσκέφαλα, καθίσματα, μαγειρικὰ σκεύη διὰ τὴν Μαργαρόναν· μετεχειρίσθησαν δὲ τὸ μέσον τοῦτο, διότι ἡ μετάβασις καὶ ἐπιστροφὴ τῶν ἁμαξῶν θὰ ἐκίνουν τὴν προσοχὴν τῶν χρυσοθηρῶν· ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ αἱ δύο κόραι της μὲ τὰ βιβλία των θὰ διήρχοντο πολὺ εὐχάριστα τὸν καιρὸν τῆς ἐξορίας των. Ὁ Λεγκέν, ἀφ' οὗ ἐξήτασεν ὅλα μὲ βλέμμα στρατηγικόν, ἀπεφάσισε μὲν νὰ φράξῃ ἀπὸ μέσα τὰς αἰθούσας οὕτως ὥστε νὰ ἀποκλείσῃ αὐτὰς ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον πύργον, διὰ δὲ τὴν ἐξωτερικὴν συγκοινωνίαν νὰ κατασκευάσῃ στερεωτάτην θύραν, ἱκανὴν ν' ἀντισταθῇ εἰς πᾶσαν ἔφοδον.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν ὅλαι αἱ ἐργασίαι, αἱ τρεῖς κυρίαι καὶ ἡ Μαργαρόνα, ἀνέβησαν, περὶ τὴν ἑσπέραν, εἰς τὴν ράχιν τοῦ Γολιάθ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐφυλάχθη μεγάλη θολωτὴ αἴθουσα εἰς τὸ ἰσόγειον, καὶ παρακολουθούμεναι ὑπὸ τῶν φίλων των, ἐξεκίνησαν.

Ὁ ἠρειπωμένος πύργος ὠρθοῦτο σκυθρωπὸς καὶ μυστηριώδης, ὑπὸ τὰς λευκὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης· ἡ δὲ γιγαντιαία σκιά του ἔπιπτεν ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους καὶ διεγράφετο καθαρωτάτη· μερικαὶ γλαῦκες ἐπτερύγιζον βαρέως εἰς τὰ πέριξ, ἐκβάλλουσαι μονότονον καὶ πένθιμον φωνήν.

Ἡ κυρία Μασσαὶ ἐφρικίασε, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη τὴν μέλλουσαν κατοικίαν της, δὲν ἐξέφρασεν ὅμως καμμίαν ἀνησυχίαν· ἀλλ' ἡ Μαργαρόνα ἀνεφώνησεν ἐπανειλημμένως :

— Πωπὼ τί μεγάλος πύργος ! . . πωπὼ τί μαυρίλα !

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε Χαρδουῆνε, εἶπεν ἡ Λίνα, πῶς δὲν φοβεῖσθε νὰ ζῆτε κατάμονος αὐτοῦ μέσα ; Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀπέθνησκα ἀπὸ τὸν φόβον μου.

— Ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου ; εἶπε γελῶν ὁ ἀρχαιολόγος. Καὶ δέν μου λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ τί νὰ φοβηθῶ; Οἱ τοῖχοι εἶνε πολὺ στερεοί... καὶ δὲν πιστεύω νὰ πάθω τίποτε, ἐκτὸς ἂν κρημνισθοῦν ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι μου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ ἐμένα ὡς καὶ αὐτὸ τὸ χόνδρος των μὲ τρομάζει...

— Κακόμοιροι τοῖχοι ! εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος, αὐτοὶ ποῦ θὰ σας προστατεύσουν ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νυκτός, ἀπὸ τὴν ζέστην τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀγρίων θηρίων !... Δὲν εἶνε σωστό, κυρία Λίνα, νὰ τοὺς μέμφεσθε διότι εἶνε παλαιοὶ καὶ γέρικοι. Ἐγώ, τοὐναντίον, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς αὐτούς, ναί, ἀγαπῶ αὐτὰς τὰς παλαιὰς πέτρας καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τὰς ἀφήσω...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μὲ τὸν ἥλιον ὁ πύργος θὰ ἔχῃ ὅλως διόλου ἄλλην ὄψιν, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί. Ἀπόψε ὅμως, νὰ εἰποῦμε τὴν μαύρη ἀλήθεια, εἶνε κάπως πένθιμος.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Κοραλία. ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτὸ τὸ ἐρείπιον προξενεῖ φόβον· ἐνθυμεῖσαι, Γεράρδε, τί ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμε ὅταν τὸ πρωτοείδαμεν ;... ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ συνηθίσωμεν.

— Καὶ εἴμεθα καθυποχρεωμέναι εἰς τὸν ἀγαπητόν μας κ. Μαρτιάλην, διότι μᾶς ἐπρόσφερε αὐτὸ τὸ καταφύγιον, εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Μασσαί. Καλλίτερα αὐτὸς ἐδῶ ὁ πύργος, παρὰ ἐκείνη ἡ πορτογαλλικὴ ἀκτή, βέβαια.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μικρᾶς Ἀσπασίας ἔχουν ἓν γατάκι, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ ψύλλους.

Καὶ ἡ μικρὰ Ἀσπασία ἐρωτᾷ τὴ μαμμά της :

— Μαμμά, δὲν κάνει νὰ βράσωμε ζεματιστὸ νερὸ καὶ νὰ βουτήξωμε μέσα τὸ γατάκι νὰ ψοφήσουν οἱ ψύλλοι ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ἀραπάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ. μελέτη ! Αἱ ἐξετάσεις πλησιάζουν, καὶ θέλω πάλιν νά το δείξετε, νά με τιμήσετε, νά με κάμετε νὰ χαρῶ καὶ νὰ ὑπερηφανευθῶ. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ συνδρομηταὶ ἐστέ, ἐὰν πάρετε εἰς τὰς ἐξετάσεις *ἄριστα* ἢ τουλάχιστον ***λίαν - καλῶς***.» Κατώτερον βαθμὸν δὲν θέλω. Καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ εἰς τὴν διαγωγὴν οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ διακρίνωνται. Διεκρίθησαν ἀνέκαθεν, καὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ διακριθοῦν καὶ πάλιν, εἶμαι βεβαία. Μελέτη λοιπόν, ὅσον εἰμπορεῖτε !

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ κύριος Φιλοσοφίδης εὑρίσκεται εὐκόλως, ἂν στρέψωμεν τὸ φυλλάδιον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τἀριστερᾷ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ γίνῃ βάσις της. Τὸ χέρι τῆς κυρίας του, μὲ τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἓν βιβλίον, εἶνε καὶ χέρι τοῦ κυρίου Φιλοσοφίδου, τὸ δὲ βιβλίον ἐκεῖνο ἔρχεται ἀπέναντι τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς κυρίας. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν σᾶς παρουσιάζει τὸν Κον Φιλοσοφίδην, καθήμενον ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς του πολυθρόνας καὶ βυθισμένον εἰς τὴν μελέτην του, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐκεῖ τὸν βλέπετε ὁλόκληρον, μέχρι τῶν ποδῶν, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Τελοςπάντων, εὑρέθη καὶ ὁ χαμένος αὐτός ! Ἄλλος τώρα !

Ἀπεναντίας, ***Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου***, τὰ νέα μοῦ ἤρεσαν καλλίτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πάλιν περισσότερον τὸ «Κυπαρίσσι» καὶ τὰ «Δύο Νεκρά.» Τὰ ἐφύλαξα μάλιστα ὡς δημοσιεύσιμα, καὶ ἄν μου στείλῃς ἀργότερα καὶ ἄλλα καλά, θἀποτελεσθῇ μία συλλογὴ μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἠμπορέσω νά σε παρουσιάσω ὡς συνεργάτιδα. Ὡς πρὸς τὰς γνώσεις ποῦ λέγεις ὅτι σοῦ λείπουν, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς κάλλιστα νά τας συμπληρώσῃς μόνη σου. Ὁ ποιητὴς δὲν εἶνε ἐπιστήμων, δὲν εἶνε φιλόλογος, διὰ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ Σχολεῖα. Ὅ,τι ἐχρειάζετο, τὸ ἔμαθες ἤδη. Τώρα σχολεῖόν σου ἂς εἶνε ἡ φύσις, τὸ αἴσθημά σου, ἡ καλαισθησία σου. Τὸ μόνον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ μελετᾷς πάντοτε τὰ ἔργα τῶν δοκίμων Ἑλλήνων ποιητῶν,—τῶν συγχρόνων ἐννοῶ,—διὰ νὰ μάθῃς τελείως τὴν ἐθνικὴν ποιητικὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία, καθὼς ἠξεύρεις, διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῆς πεζογραφίας.

Ἂν ἔκαμες νά μου γράψῃς τόσον καιρόν, ***Τύρινε***, ἐπειδὴ ἐνόμισες ὅτι μὲ κουράζουν αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου, ἔκαμες πολὺ κακά· ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ εἶνε μᾶλλον τὸ δεύτερον, ὅτι δηλ. θὰ σ' ἐμπόδισαν τὰ εὐχάριστα ποῦ γνωρίζω. Ἡ ἰδέα σου περὶ Ἀγορᾶς (bazar) ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» εἶνε θαυμασία καὶ τὴν εἶχα πάντοτε κατὰ νοῦν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἅμα προκηρυχθῇ, ὅλοι καὶ ὅλαι θά μου στείλουν ἔργα τῶν χειρῶν των (κεντήματα, ζωγραφικές, φωτογραφίες, πυρογραφίες κτλ. κτλ.) διὰ νὰ πωληθοῦν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Ἐγὼ μάλιστα νομίζω ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι θά με βοηθήσουν καὶ εἰς τὴν πώλησιν αὐτοπροσώπως, χωρὶς νἀφήσουν μόνας τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία, αἱ ὁποῖαι βέβαια δὲν ἀρκοῦν. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Σὲ συγχαίρω, ***Αὐγερινέ***, διὰ τὴν ἐνθουσιώδη καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν σου. Ἀλήθεια, τὸ Δελτίον ἐβράδυνε νὰ ἐκδοθῇ, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα παύσῃ νὰ κάμνω πολὺν λόγον περὶ τοῦ Ἐράνου· ἀλλ' ὑπῆρχε αἰτία. Αὐτὰ τὰ πράγμματα δὲν γίνονται βιαστικά· ἦτο ἀνάγκη σκέψεων, διατυπώσεων καὶ συνεννοήσεων, καὶ μόλις ἐτελείωσαν αὐταί, τὸ Δελτίον ἐξεδόθη. Χαίρω δὲ πολὺ ποῦ σου ἐπανέφερε τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν, ὅπως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους μου.

Σπαρτιατικὲ Ζωμέ, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν νοερὸν στέφανον τοῦ Μαΐου, τὸ ὁποῖον συνέπλεξες μὲ τόσην γλαφυρότητα· σ' εὐχαριστοῦν ἐπίσης καὶ οἱ συνεργάται μου, δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις περὶ αὐτῶν.

Ἰδέτε μὲ τί χάριν πού τα λέγει ἡ ***Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ*** : «Σοῦ γράφω σήμερον ὀλίγας λέξεις, διότι ἔπαθα μίαν συμφοράν, τὴν ὁποίαν νομίζω ὅτι εἶσαι ἱκανὴ νὰ ἐπανορθώσῃς. Ὁ Κατάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα σημειώσῃ εἰς ποίους εἶχα στείλῃ καὶ εἰς ποίους ὤφειλα νὰ στείλω Μ. Μυστικά, ἐταξείδευσε, κατὰ τὴν φράσιν τῆς ***Ταϋγέτης***, ὄχι εἰς τὴν Μαύρην, ἀλλ' εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ μελανοδοχείου μὲ τὸ κόκκινο μελάνι» (μὰ τί το θέλεις κόκκινο ; ...) «Τώρα δὲ εὑρίσκομαι εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, ἂν καὶ μόνον ὁ Κατάλογος ἔκαμε λουτρόν·») Πολὺ καλά· ἐξ ὅσων μοῦ σημειόνεις, μόνον εἰς τὸ ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** δὲν ἔστειλες.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, ***Δημήτριε Φιλέρη***, [ΕΕ] ἡ σύγκρισις τοῦ «Μικροῦ Λόρδου» μὲ τὴν «Κύρου Παιδείαν». Πραγματικῶς, καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Ξενοφῶντος εἶνε τρόπον τινὰ ἓν παιδικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὴν σχέσιν μὲ τὸ ἀριστούργημα τῆς Μποῦρνετ. Ὁ μικρὸς Κῦρος πρὸ τοῦ πάππου του Ἀστυάγους, εἶνε ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ πρὸ τοῦ πάππου του, τοῦ κόμητος Δόρινκουρ. — Ὡς πρὸς τὰ Μικρὰ Μυστικά, τὰ νέα τετράδια ἔχουν τὸ ἴδιον σχῆμα μὲ τὰ παλαιά, καὶ ἂν ὑπάρχῃ καμμία μικρὰ διαφορά, εὔκολα θά την ἐξαλείψῃ ὁ βιβλιοδέτης.

Εἰς μερικὰς ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις σου θἀπαντήσω, ***Θησεῦ Πίνδιε***, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νἀπαντήσω εἰς ὅλας. Μία συλλογὴ Ἀσκήσεων διὰ τὸν Διαγωνισμόν, εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δύο καὶ τρεῖς Γρίφους, διατί ὄχι ; ἐπίσης καὶ δύο Ἀκροστοιχίδας, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς διπλοῦν, ἀρκεῖ τὸ σύνολον νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὸν ὡρισμένον ἀριθμόν. Φαίνεται ὅτι κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη 5 ἀντὶ 8, μετὰ τὸ ὄνομα τῆς ***Σμυρνηοπούλας***, εἰς τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐπίσης εἰς τὰ Ἀποτελέσματα μερικῶν ὑπάρχουν μόνον τὰ ὀνόματα, ἐν ᾧ αἱ Ἀσκήσεις των ἐδημοσιεύθησαν μὲ τὰ ψευδώνυμα, καὶ ἐκ τούτου ἡ εὔλογος ἀπορία σου.

Τριανταφυλλένιε Κάμπε [ΕΕ] διατί ὄχι ; κ' ἐγὼ προτιμῶ τὸ ὡραῖο καλοκαιράκι. Ἀπορῶ πολὺ πῶς εἶχες τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐβραβεύετο τὸ διήγημα τῆς φίλης σου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς καὶ τὰ ἄλλα ποῦ εἶχαν σταλῇ· τὸ Βραβεῖον, βλέπεις, δὲν εἶνε κάτι τι ἀπόλυτον, ἀλλὰ ***σχετικόν***. Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, μοῦ ἤρεσεν ἀκριβῶς διότι ἦτο ἁπλῆ καὶ φυσική. Ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ· εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα. Δὲν εἶδες ; τὸ διήγημα τῆς ***Ζωηρᾶς Φλογὸς*** ἦτο εἰς καθαρεύουσαν· τὸ διήγημα τοῦ ***Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν*** ἦτο εἰς δημοτικήν. — Ὁ Ἀνανίας ἐξετρελλάθη μὲ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου.

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, σχετικῶς πρὸς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Φωτογραφίας, μοῦ ἐστάλησαν καταγγελίαι ὅτι *τινὲς* τῶν βραβευθεισῶν φωτογραφιῶν δὲν ἦσαν ἔργα ἐκείνων ὧν ἔφερον τὴν ὑπογραφήν, ἀλλὰ φωτογράφων ἐξ ἐπαγγέλματος. Ὁ ***Μικρὸς Τυμπανιστής***, τυχὼν Α' Βραβείου εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἔμαθεν ὅτι αἱ καταγγελίαι ἀπέβλεπον εἰς αὐτόν, — ἐγὼ ἀπέφυγα νἀναφέρω ὀνόματα, διότι δὲν ἤμην ***βεβαία***,— καὶ σήμερον δικαιολογεῖται. Τὰς πλάκας του, λέγει, ἔδιδεν εἰς ἕνα φωτογράφον διὰ τὴν ***ἐμφάνισιν***, ὁ δὲ ὑπάλληλός του ἐξέδιδεν ἀντίτυπα ἐκ τῶν καλλιτέρων, τὰ ὁποῖα ἐπώλει. Οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ἡ βραβευθεῖσα φωτογραφία «Βουκόλοι διασκεδάζοντες» ἐφιγουράριζεν εἰς τὴν βιτρίναν ἑνὸς χαρτοπώλου. Πρὸς πίστωσιν τῶν ἀνωτέρω, μοῦ στέλλει καὶ πιστοποιητικὸν ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρνῃ καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Ν. Σ. Ἀθανασιάδου. — Τὴν καλὴν πίστιν τῶν φίλων μου θέτω ὑπεράνω πάσης ὑπονοίας, καὶ πιστεύω, μὲ χαράν μου καὶ ἀνακούφισιν μεγάλην, ὅτι οὕτως ἔχει ἡ ὑπόθεσις. Εἰς τὸν ***Μικρὸν Τυμπανιστὴν*** ὅμως θὰ κάμω τὴν ἑξῆς παρατήρησιν : Ἀφ' οὗ ἅπαξ συνέβη ἡ ἀληθῶς σατανικὴ αὐτὴ σύμπτωσις, πταίουν οἱ φίλοι μου ἐκεῖνοι ἄν μου ἔγραψαν ὅσα μοῦ ἔγραψαν ; Κ' ἐκεῖνος, καὶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν των, δὲν ὤφειλε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον ; Ὄχι· δέν το ἔκαμαν ἀπὸ κακεντρέχειαν, ἀλλ' ἀπὸ πνεῦμα δικαιοσύνης· καὶ ἂν ἐπλανήθησαν, εἶμαι βεβαία ὅτι θἀνομολογήσουν γενναιοφρόνως τὴν πλάνην των.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : ***Τσῖρον τοῦ Αἰγαίου*** (★★ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὸ ὄνομά σου ἀδύνατον νὰ μὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Δελτίον, ἀλλὰ δὲν θά το εἶδες·) ***Τριανταφυλλένιαν*** (χωρὶς ἀρχικά·) ***Βουνὸν τῆς Ἠπείρου*** (Π. Χ.) ***Βασίλισσαν τῶν Δασῶν*** (Π. Γ.) καὶ ***Μακαρίαν*** (Α. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὀνόματα· σοῦ ἀρέσει;)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ ***Πάλλουσα Καρδία*** πληροφορεῖ τὸ ***Φάσμα τῆς Νυκτὸς*** ὅτι τἀρχικά της εἶνε Μ. Κ.— ἡ ***Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ*** ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς ***Χλόης τῶν Πατησίων***·—ἡ ***Διοπτροφοροῦσα*** δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Δημότιδος ***Βώλου*** προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ἡ ***Σαλωνίτικη Ἐληὰ*** ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς ***Τσούχτρας*** καὶ τῆς ***Μενεξεδένιας***·— τὸ ***Ἀταβύριον Ρόδου*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Κεραυνοῦ***·—ἡ ***Ἑλένη Σ. Ρ. Λουκάτου*** εὐχαριστεῖ τὸν ***Ἐλπίνορα*** καὶ τὸν ἐκ Κων]πόλεως ***Ἄγγελον Ο.*** διὰ τὰς κάρτας των· λυπεῖται δὲ διότι δὲν ἠμπορεῖ νά τους εὐχαριστήσῃ καὶ ἰδιαιτέρως, ὅπως κάμνει δι' ὅλους, διότι ὁ μὲν πρῶτος δὲν ἐφανερώθη, τοῦ δὲ δευτέρου δὲν κατώρθωσε νἀναγνώσῃ τὸ ἐπώνυμον·—τὸ ***Ἔνδοξον Σοῦλι*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Ψαριοῦ τῆς Ξηρᾶς*** καὶ τοῦ ***Ναυάρχου Θερβέρα***·—ὁ ***Κεραυνὸς*** συγχαίρει τὴν ***Φιλοπάτριδα Ἰάδα*** διὰ τὰς Ἀσκήσεις της, αἱ ὁποῖαι εἶνε σωστὰ Σφιγγὸς αἰνίγματα καὶ πολύ τον βασανίζουν, ἐρωτᾷ δὲ τὸν ***Γερ. Λασκαράτον*** ἂν εἶνε συγγενὴς τοῦ μεγάλου κεφαλλῆνος ποιητοῦ Ἀνδρέου Λασκαράτου·— ἡ ***Καυκασία*** συγχαίρει τὴν ***Ζωηρὰν Φλόγα*** διὰ τὸ βραβεῖόν της·—τὸ ***Στήριγμα τῆς Μητρὸς*** ἀσπάζεται τὴν ***Τσούχτραν*** καὶ τῇ εὔχεται νά της ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι·— ἡ ***Ἀργυρᾶ Συρίκτρα*** ἀσπάζεται τὴν ***Πένθιμον Κυπάρισσον*** καὶ τὴν ***Πτερόεσσαν Ἐλπίδα***·— ὁ Σπ. Τρακάκης ἀσπάζεται τὸν ***Δημ. Γ. Σημίτην***.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : — τὸ ***Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*** μὲ τὴν ***Κυματίζουσαν Θάλασσαν***, ***Μικρὰν Ἰάτρισσαν*** καὶ ***Ἔγγονον Αὐτοκράτορος***· — ἡ ***Εἰλικρινὴς Φιλία*** μὲ τὸν ***Ναύτην τοῦ Εὐξείνου***, ***Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*** καὶ ***Λευκὴν τῆς Καστίλλης***·— ὁ ***Εὐβοϊκὸς Ὁρίζων*** μὲ τὸν ***Ἀστέρα τοῦ Βέγα***, ***Φίλαγγλον Ἕλληνα*** καὶ ***Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας***·—τὸ ***Ζὶκ-Ζὰκ*** μὲ τὴν ***Ἑλληνικὴν Δόξαν***. ***Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*** καὶ ***Χωλὸν Διάβολον***· — ἡ ***Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου*** μὲ τὸν ***Περιζήτητον***, ***Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*** καὶ ***Βασιλέα τῶν Κυκλάδων***· — ὁ ***Λευκοχύμαντος Αἰγιαλὸς*** μὲ τὴν ***Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα***, ***Βασιλέα τοῦ Κατέργου*** καὶ ***Δεσποινίδα Λῆ - Χούγκ-Τσάγγ***· — ἡ ***Εὔχαρις*** μὲ τὸ ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι***, ***Ἀρχινάυαρχον Θεμιστοκλέα*** καὶ ***Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου***·— ὁ ***Μόζαρτ*** μὲ τὴν ***Ἔνδοξον Ψαριανήν***, ***Νεαρὸν Ζωγράφον*** καὶ ***Μελαγχολικὸν Μουσικόν***·

— ἡ *Σελήνη Ἰανουαρίου* μὲ τὴν *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὲς *Ὀλόξανθες Περάϊδες*, *Ναυαγὸν Καρδίαν*, καὶ *Ἰσμαηλιώτισσαν*· — ὁ *Κεραμυδόγατος* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*· — ἡ *Κίχλη* μὲ τὴν *Νεφελώδη Νύκτα*, *Ταϋγέτην* καὶ *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου*, *Πειραϊκὴν Αὔραν* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*· — ὁ *Τρεμερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Φοβερὸν Τιτᾶνα*· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*· — ἡ *Πόλκα Μαζούρκα* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*· — ὁ *Εὔθυμος Ναύτης* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*· — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*· — τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* μὲ τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς* καὶ *Κόδρον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Δάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Πάλλουσαν Καρδίαν* (γράφε μου, ὅταν σε ἀφίνουν «αὐτὰ τὰ ἀνυπόφορα δόντια»·) *Λυσόχαρτον* (εἶδα ὅσα ὡραῖα γράφεις διὰ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»· ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων·) *Ἅμπερον Περιστεράν*, *Δ. Γ. Σημίτην* (δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι διόλου· εἴθε ὅλοι νὰ προσέφεραν ὅσα σύ, καὶ νὰ ἐνήργουν ὅπως σύ· εὖγε!) *Κίχλην* (τί ὡραία ἐκδρομή!) *Χαριτωμένο Χελιδονάκι* (βεβαίως εἰμπορεῖς· ἄλλως τε τὸ λέγει καὶ ὁ Κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (τὸ πένθος δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ πολύ· μὴ λησμονῆς, ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ καθήκοντα πρὸς τοὺς προσφιλεῖς νεκρούς, ἔχει ὅμως καὶ καθήκοντα πρὸς τοὺς ζῶντας καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν του·) *Δ. Κάρκαν* (μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν περιγραφὴν τῆς ὡραίας ἐκδρομῆς· σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ἀσπροσαμίτην* (πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰποτελέσματα τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ, διὰ τοὺς λόγους ποῦ ἀναφέρεις· ἔπειτα λάβε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἄλλος ἐπιδίδει εἰς τοῦτο, ἄλλος εἰς ἐκεῖνο· καὶ ὁ ἴδιος Διαγωνιζόμενος, εἰς ἕνα Διαγωνισμὸν εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ὑψηλότερα, καὶ εἰς ἄλλον χαμηλότερα·) *Ἀταβύριον Ρόδου* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ τέταρτον ξεσπάθωμα· μὰ κόβει τὸ σπαθί σου, κόβει!..) *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* (ὄχι δά· κατὰ τὸν Κανονισμόν, σὺ πρῶτος θὰ στείλῃς τετράδιον·) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (ἔστειλα·) *Ναυτοπούλαν* ([ΕΕ] ἰδοὺ καὶ πάλιν «οἱ δύο λαμπροὶ καὶ ἐνθουσιαστικοὶ δορυφόροι» διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου· σὲ χαιρετοῦν ὅλοι·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν μετάφρασιν τοῦ μύθου· ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε καὶ ἡσύχει·) *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) *Μικρὰν Φιλοπερίεργον* (τὸ ψευδώνυμον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾷς, εἶνε κατειλημμένον· τί καλὰ ποῦ θὰ μου γράψῃς τώρα συχνά!) *Χωλὸν Διάβολον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις στίχους· σ' εὐχαριστεῖ ἡ Κικὴ διὰ τὰ λαμπρὰ γραμματόσημα· πολὺ σκληρὰ ἡ πρωταπριλιὰ ποὺ σου ἔπαιξαν· μ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστεῖα!) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* ([Ε] δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς· αἱ ἐκ τῆς ἐξοχῆς δροσεραὶ ἐντυπώσεις σου μοῦ ἤρεσαν πολύ·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (βεβαίως θὰ εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχής, ἂν καὶ φέτος τὰ βραβεῖα τοῦ Ἀρσακείου δοθοῦν εἰς φίλας μου· χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Θεὰν τῆς Γεωργίας*· *Ἐνδοξον Σοῦλι* (ὄχι· μόνον ὁ ἀδελφός της εἶνε·) *Βλαχοπούλαν* (τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τὴν ἀδελφῆς σου·) *Γ. Δ. Θεοφιλάτον* (ἀναμένω·) *Κόκκυγα τῶν Τεμπῶν* (βεβαίως, εἰς τὴν ἀρχὴν θὰποτύχῃ κανείς· σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται ἡ ἐπιτυχία, διὰ τῆς ἐπιμονῆς· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα·) *Χιονόλευκον Περιστεράν* (σήμερον ἐγκρίνω καὶ τὰ δύο·) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (κ' ἐγὼ εὐχαριστῶ τὸν φίλον μου Γ. Ζ. ποὺ μου ἐσύστησε τόσῳ καλὸν φίλον· μὰ πῶς; δὲν ἀπήντησα εἰς τὴν προηγουμένην σου; νομίζω, ναί·) *Λεοπάρδαλιν* (ὁ Πίνακ τῶν Λευκωμάτων ἔχει θέσιν διὰ νὰ ἐγγραφοῦν 50 τετράδια·) *Πενθοῦσαν Καρδίαν* (πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφήν σου, καὶ ἀναμένω τὰ ψευδώνυμα·) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (μπρὲ, μπρὲ λογοπαίγνια! ὁ Ἀνανίας ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια· καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἐπάθαινεν, ἂν δὲν ἔμβαινεν ἐγκαίρως... ὁ καθηγητής· ἔστειλα·) *Κεραυνὸν* (μόλις σήμερον ἔλαβα τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ἐπιστολήν σου· πῶς ἄργησεν ἔτσι; καὶ τί νὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου; εἶδες βέβαια ὅτι ἔγιναν ὅλα·) *Καυκασίαν*, *Θρυαλλίδα*, *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (ἀσπάζομαι τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τὸν εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ σοῦ γράφει· ἀδύνατον νὰ δημοσιεύωνται ὅλαι αἱ πληροφορίαι· εἶνε τόσον πολλαί!) *Σπαρτιάτιδα Χελωνίδα* (εὐχαρίστως, ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἀργυρᾶν Συρίκταν* (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖον κόμμα θὰ νικήσῃ!) *Σπῦρον Ι. Τρακάκην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Μαΐου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Τιμᾶται ἕκαστον, ἄδετον μὲν φρ. 3 50, χρυσόδετον δὲ φρ. 5.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 20 εἰκονογραφιῶν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία P. J. Stahl, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν.

Η ΝΙΝΑ, διήγημα *Λουΐζης* Μ. *Ἄλκωτ*, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 20 εἰκονογραφιῶν.

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, κατὰ μετάφρασιν *Κωστῆ Παλαμᾶ*. Πρόλογος *Σπ. Λάμπρου*. Μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν.

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΝΩΑΗΣ, μυθιστορία ὑπὸ Α. *Ζεννεβραίη*, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 24 εἰκονογραφιῶν.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία ὑπὸ Ἐρρίκου *Μαλέν*, κατὰ μετάφρασιν *Χαρ.* Ἀνγίνου. Μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν.

Εὑρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

231. Λεξίγριφος.

Μιὰ δόξα 's ἕνα σύνδεσμο νὰ ἑνώθοῦν προτείνει
Ἔτσι ἐνώθηκαν οἱ δυὸ
Κ' ἔκαμαν ἕνα στρατηγὸ
Ποῦ ἀγάπα τὴν εἰρήνη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

232—236. Μαγικὸν Στοιχεῖον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἐκ τῶν *στοιχείων*, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δεκτός, *ἔθιμον*, *ἐστίον*, *Αἰακός*, *ἀγρός*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηοπούλας [Ε]

237. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἂν θέλῃς μὴν πιστεύσῃς
Πῶς ἂν βάλῃς ἕνα γράμμα 'στὴν ἀρχὴ θὰ με φυτεύσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Κάβουνο [Ε]

238. Ἀναγραμματισμός.

Θέλεις, φίλε μου, τουλοῦμι χωρὶς κόπο νὰ ἀποκτήσῃς;
Φτάνει μόνο ἕνα νησάκι νὰ το ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

239. Αἴνιγμα.

Ὀγδοῆντα πέντε καὶ τριακόσια ἕνα
Ἂν τἀφήσω ὅπως εἶνε ἐδῶ γραμμένα
Κώμην σχηματίζω.
Τἀναγραμματίζω
Πέντε κ' ὀγδοῆντα καὶ τριακόσια ἕνα βάζω
Καὶ ἑπτὰ τὰ βγάζω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαλ [Ε]

240. Τετράγωνα.

```
★ ★ ★ ★ ★
★       ★
★   ★ ★ ★ ★
★   ★   ★   ★
★ ★ ★ ★   ★
      ★   ★
      ★ ★ ★ ★ ★
```

Νάντικ ατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: εἰς τὸ α' τετράγωνον, ἄνω, δένδρον ὀπωροφόρον, κάτω ἀντωνυμία, δεξιᾷ ἔντομον, ἀριστερᾷ ὄνομα γυναικός· εἰς τὸ β' τετράγωνον, ἄνω χώρα τῆς Ἀσίας, κάτω νῆσος, δεξιᾷ πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἀριστερᾷ δημητριακὸς καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μονογενοῦς [Ε]

241. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

(Ζῷον)—(ἐπίρρημα)=(Ἄρθρον)+
(Ἥρως ἀρχαῖος)—(Φθόγγος)=(Μέλος)
Ἄθροισμα ὑπολοίπων=(Ἀρχαία θεά).

Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

242—243. Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις.

1.—Ποῦ, πότε καὶ παρὰ τίνος ἀνυψώθη τὸ πρῶτον ἀερόστατον;

2.—Τίς ἦτο ὁ τελευταῖος ἱεροφάντης τῶν Ἐλευσινίων;

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

244 Φωνηεντόλιπον

κθ-ψτς-μ-τ-μρτρ-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς [Ε]

245. Γρῖφος.

```
      ἀνὰ
    ἀνὰ   ἀνὰ
Μ κῖ Ν τῶν ἀνὰ ν ἀνὰ
    ἀνὰ   ἀνὰ
      ἀνὰ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 15.

177. Εὐανθία (εὖ, ἄν, εὐάν, θεία.)—178. Βέλος, τέλος, μέλος, ἕλος.—179. Νόμος-νομός.—180. Γαληνός-λάγηνος.—181. 5 ὀρτύκια καὶ 2 πέρδικες.—182. (Ἀκυροῦται.)

183.

```
      Κ
    Π Α Ν
  Λ Α Θ Ο Σ
Π Α Θ Η Σ Ι Σ
Κ Α Θ Η Γ Η Τ Η Σ
  Ν Ο Σ Η Ρ Ο Σ
    Σ Ι Τ Ο Σ
      Σ Η Σ
        Σ
```

184—186. 1. Πενίαν ἄλυπον μᾶλλον βούλομαι, ἢ πλοῦτον πικρόν. — 2. Ὁ ἀετὸς θηρεύει νεβρούς.— 3. Πᾶσιν ἀνθρώποις Θεὸς ἐπέταξε πόνους, ἄλλοις ἄλλους. — 187. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. —188. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ Ι, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἀνία, Ρόδιος, Γίγας, Ὄπιον, Σάμιος (ΑΡΓΟΣ, ΑΠΙΟΝ.) — 189. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.—190. Μὴ ἔσο ὑπερήφανος·

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.